

Sygn. akt V ACa 120/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2013r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Tomasz Pidzik
Sędziowie:	SA Anna Tabak SA Olga Gornowicz-Owczarek (spr.)
Protokolant:	Anna Fic

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2013r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy G.

przeciwko Zakładowi (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 29 listopada 2012r., sygn. akt I C 6/12

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo oddala i zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 7.217 (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) złotych tytułem kosztów postępowania;
- zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;
- nakazuje pobrać od powódki Gminy G. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Gliwicach) kwotę 85.505 (osiemdziesiąt pięć tysięcy pięćset pięć) złotych tytułem opłaty, od uiszczenia której pozwana została zwolniona.

Sygn. akt V ACa 120/13

UZASADNIENIE

Powódka Gmina G. domagała się zasądzenia od pozwanego Zakładu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwoty 1.710.099,55 zł z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej do wartości nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w G. prowadzi księgę wieczystą KW Nr (...) oraz zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że z tytułu zaległości w podatku od nieruchomości oraz odsetek od tychże zaległości ustanowiła na nieruchomości zapisanej w tej księdze wieczystej hipotekę przymusową łączną zwykłą na kwotę 1.371.355,05zł. Dodatkowo hipoteka zabezpieczała roszczenia o odsetki od tejże zaległości w wysokości 338.744,50zł. W chwili ustanowienia hipoteki nieruchomość stanowiła własność Zakładów (...) Spółki Akcyjnej w G.. W lutym 2001r. nieruchomość została wniesiona aportem do majątku pozwanej. Powódka podała, że w związku z przeniesieniem własności nieruchomości pozwana stała się dłużnikiem rzeczowym powódki obok dłużnika osobistego, tj. Zakładów (...) Spółki Akcyjnej w G.. Zakłady (...) Spółka Akcyjna w G. do chwili wykreślenia z (...) Rejestru (...) po zakończonym postępowaniu upadłościowym nie dokonały spłaty należności zabezpieczonej hipotecznie.

Na terminie ostatniej rozprawy powódka wniosła o zasądzenie kosztów niniejszego procesu przy uwzględnieniu kosztów postępowania zażaleniowego.

W odpowiedzi na pozew pozwany Zakład (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew pozwana zarzuciła, że wpisana w księdze wieczystej hipoteka przymusowa zwykła została pierwotnie ujawniona jako hipoteka ustawowa na podstawie nieostatecznej decyzji wydanej przeciwko poprzedniemu użytkownikowi wieczystemu gruntu i właścicielowi budynków, tj. Zakładom (...) Spółce Akcyjnej w G.. Pozwana stwierdziła, że podkreślić należy, że z treści decyzji złożonej do akt księgi wieczystej nie wynika, że w dacie dokonywania wpisu była decyzją ostateczną. Na skutek usunięcia z porządku prawnego instytucji hipoteki ustawowej sporna hipoteka została ujawniona w księdze wieczystej jako przymusowa zwykła. Hipoteka wpisana na podstawie nieostatecznej decyzji jest hipoteką przymusową kaucyjną, niezależnie od treści wpisu ujawnionego w księdze wieczystej. Pozwany stwierdził, że na podstawie art. 105 ustawy i księgach wieczystych i hipotecze o treści obowiązującej przed 20 lutego 2011 r., który ma zastosowanie do hipoteki będącej przedmiotem niniejszego postępowania, wierzyciel nie może powoływać się na wpis hipoteki kaucyjnej w celu udowodnienia wiarygodności zabezpieczonej taką hipoteką. Pozwany stwierdził nadto, że zabezpieczenie wiarygodności hipoteką kaucyjną powoduje, że wiarygodność taka nie korzysta z przywileju domniemania istnienia. Pozwana wskazała, że postanowieniem Sądu Rejonowego w G. z dnia 11 czerwca 2011 r., wydanym w sprawie o sygn. akt VII U 4/01, stwierdzono bowiem ukończenie postępowania upadłościowego Zakładów (...) Spółki Akcyjnej w G.. Pozwany zarzucił także, że nigdy nie doszło do ustalenia odpowiedzialności podatkowej pozwanego jako osoby trzeciej w trybie art. 107 i nast. Ordynacji podatkowej.

Wyrokiem z dnia 29 listopada 2012 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.710.099,55zł z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej do wartości nieruchomości zapisanej w księdze wieczystej KW Nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w G. i kwotę 93.082 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, iż w związku z zaległościami w podatku od nieruchomości Zakładów (...) Spółki Akcyjnej w G. na mocy decyzji Prezydenta Miasta G. z dnia 12 czerwca 2000 r., w której określono wysokość tej zaległości za okres kwiecień - grudzień 1999 r., styczeń - maj 2000 r. w kwocie 1.371.355,05 zł oraz odsetki za zwłokę na dzień 12 czerwca 2000 r. w kwocie 338.744,50 zł, nieruchomość zapisana w księdze wieczystej KW Nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w G. została obciążona hipoteką na kwotę 1.371.355,05 zł oraz dodatkowo hipoteką zabezpieczającą roszczenia o odsetki od tejże zaległości w wysokości 338.744,50zł.

W 2001 r. nieruchomość została wniesiona przez Zakłady (...) Spółkę Akcyjną w G. aportem do majątku pozwanej.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w G. z dnia 11 czerwca 2010 r. postanowiono stwierdzić ukończenie postępowania upadłościowego Zakładów (...) Spółki Akcyjnej w G..

W międzyczasie Prezydent Miasta G. w dniu 14 października 2002 r. wydał decyzję orzekającą odpowiedzialność pozwanej jako osoby trzeciej - nabywcy zorganizowanej części przedsiębiorstwa za zaległości podatkowe dotyczące innego okresu (luty 1997 r. - sierpień 1998 r. oraz listopad 2000 r. - styczeń 2001 r.).

Były syndyk upadłości Zakładów (...) Spółki Akcyjnej w G. we wniosku, który wpłynął do Urzędu Miejskiego w G. w dniu 26 listopada 2011 r. występował do Prezydenta Miasta G. o udostępnienie akt postępowania zakończonego wydaniem decyzja Prezydenta Miasta G. (...) z dnia 12 czerwca 2000 r., jednakże Prezydent Miasta G. postanowieniem z dnia 30 grudnia 2011 r. nie uwzględnił tego wniosku stwierdzając, że były syndyk nie posiada przymiotu strony w rozumieniu art. 133 Ordynacji podatkowej. W odpowiedzi na to zażalenie Prezydent Miasta wskazał również m.in., że wnioskodawca pełniąc funkcję syndyka przed prawomocnym zakończeniem postępowania upadłościowego dysponował całością dokumentów Zakładów (...) Spółki Akcyjnej w G., w tym akt postępowania podatkowych, a w czasie całego postępowania upadłościowego syndyk nie zwracał się w tej kwestii do organu podatkowego.

Powódka we wniosku z dnia 6 kwietnia 2011 r. wystąpiła do Sądu Rejonowego w G. z wnioskiem o zawezwanie pozwanej do próby ugodowej, jednakże do zawarcia ugody nie doszło. Przed wyznaczonym terminem posiedzenia prezes pozwanej wniosł o jego odroczenie podając, że w dniu wyznaczonego posiedzenia musi wyjechać poza teren G. do kluczowego kontrahenta, o czym dowiedział się w dniu poprzedzającym termin posiedzenia oraz jednocześnie oświadczył, że nie wyklucza możliwości zawarcia ugody. Sąd Rejonowy nie uwzględnił jednakże wniosku o odroczenie posiedzenia.

Zakłady (...) Spółka Akcyjna w G. w dniu 17 maja 2012 r. zostały wykreślone z Krajowego Rejestru Sądowego.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Jak wynika z odpisu księgi wieczystej KW Nr (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w G. nieruchomości ta jest obciążona hipoteką na kwotę 1.371.355,05 zł oraz dodatkowo hipoteką zabezpieczającą roszczenia o odsetki od tejże zaległości w wysokości 338.744,50 zł mającą charakter hipoteki przymusowej łącznej zwykłej.

Za nieuzasadniony Sąd Okręgowy uznał podnoszony przez stronę pozwaną zarzut, że dochodzona wierzytelności nie została udowodniona z uwagi na fakt, że hipoteka ta wpisana została na podstawie nieostatecznej decyzji i że w tej sytuacji wierzyciel nie może powoływać się na wpis hipoteki kaucyjnej w celu udowodnienia wierzytelności zabezpieczonej taką hipoteką. Po pierwsze, z przedłożonych dokumentów nie wynika, aby wpis hipoteki dokonany został faktycznie na podstawie nieostatecznej decyzji. Po drugie, nawet gdyby tak w istocie było to i tak w okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie mogłoby to prowadzić do oddalenia powództwa. Zwrócić bowiem należy uwagę na fakt, że strona pozwana kwestionowała, że jedynie wpis dokonany został na podstawie nieostatecznej decyzji, natomiast nie zarzucała, że decyzja ta nie zyskała przymiotu ostateczności, np.: na skutek jej zaskarżenia. Co więcej, sama strona dołączając do akt decyzję Prezydenta Miasta G. (...) z dnia 12 czerwca 2000r., będącą podstawą wpisu hipoteki, nie zarzucała, by wynikające z niej zobowiązanie podatkowe zostało źle naliczone. Fakt nieuregulowania tej należności wynika nie tylko z tego, że nie zostały przedłożone żadne dowody zapłaty tego zobowiązania a hipoteka nie została wykreślona, ale również z tego, że Zakłady (...) Spółka Akcyjna w G. nie regulowały zobowiązań podatkowych z tytułu podatku od nieruchomości za kolejne okresy co stanowiło podstawę wpisów kolejnych hipotek. Zresztą również strona pozwana w toku dalszego postępowania podnosząc kolejne zarzuty odnosiła je do istniejącej wierzytelności, której powódka nie może dochodzić w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym „wobec uprzedniego wadliwego prowadzenia postępowania podatkowego”, czy też która wygasła, a zatem wcześniej istniała, dopiero po wpisie hipoteki m.in. na skutek ogłoszenia upadłości, a ostatecznie jako następstwo utraty zdolności prawnej w konsekwencji wykreślenia Zakładów (...) Spółki Akcyjnej w G. z Krajowego Rejestru Sądowego.

Sąd Okręgowy stanął też na stanowisku, że nie zostało udowodnione, by dochodzona w pozwie wierzytelność zabezpieczona hipoteką wygasła. Zaakceptował stanowisko strony powodowej, że obowiązujące przepisy nie przewidują jako podstawy wygaśnięcia zobowiązań podatkowych ustania bytu podatnika, a zakończenie postępowania likwidacyjnego lub upadłościowego stosownie do art. 67d § 1 pkt 3 i § 2 Ordynacji podatkowej daje organowi podatkowemu dyskrecyjne uprawnienie (możliwość) umorzenia zaległości podatkowej, przy czym w przypadku skorzystania z tej możliwości decyzję umarzającą zaległość podatkową pozostawia się w aktach sprawy właśnie dlatego, że podatnik już nie istnieje. W niniejszej sprawie taka decyzja nie została wydana, co było niesporne, co wydaje się o tyle uzasadnione, że chociaż nie istnieje już dłużnik, to istnieje nieruchomość, której będący dłużnikiem

powódki podatnik wyzbył się, a która to nieruchomości będąc obciążona hipoteką stosownie do istoty tej instytucji prawnej może być przedmiotem egzekucji celem zaspokojenia wierzytelności zabezpieczonej ustanowioną na tej nieruchomości hipoteką. Bez znaczenia były również zarzuty dotyczące odpowiedzialności pozwanej jako osoby trzeciej ponoszącej odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe w świetle art. 107-119 Ordynacji podatkowej i przedawnienia zobowiązania, które mogłyby wynikać z decyzji o odpowiedzialności podatkowej pozwanej jako osoby trzeciej, która mogłaby być wydana w tym trybie dopiero po stwierdzeniu całkowitej bądź częściowej bezskuteczności egzekucji z majątku dłużnika i która miałaby charakter konstytutywnej decyzji organu podatkowego. W ramach niniejszej sprawy pozwana ponosiła bowiem odpowiedzialność jako dłużnik rzeczowy, tj. z tytułu nabycia nieruchomości obciążonej hipoteką. Wydanie decyzji o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej nie stanowi tymczasem warunku koniecznego do dochodzenia zobowiązań podatkowych zabezpieczonych hipoteką od dłużnika rzeczowego niebędącego podatnikiem. Sama pozwana w toku sprawy podnosiła, że w katalogu podmiotów określonych w art. 110-117 Ordynacji podatkowej nie mieści się dłużnik rzeczowy.

Wskazał też Sąd Okręgowy, że zobowiązanie podatkowe zabezpieczone hipoteką w odróżnieniu od odpowiedzialności osoby trzeciej nie ulega przedawnieniu, z tym zastrzeżeniem, że egzekucja takiego zobowiązania po upływie terminu przedawnienia może nastąpić tylko i wyłącznie z przedmiotu hipoteki (art. 70 § 8 ordynacji podatkowej) i to bez względu na to, kto jest właścicielem nieruchomości w chwili wszczęcia egzekucji. Regulacja ta daje zatem organowi podatkowemu możliwość egzekucji zobowiązania podatkowego wyłącznie z przedmiotu hipoteki, ale w każdym czasie i wobec każdorazowego właściciela nieruchomości. Stosownie bowiem do art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o księgach wieczystych i hipotece w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można nieruchomości obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością, i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości (hipoteka), co stanowi istotę hipoteki.

W myśl art. 75 ustawy zaspokojenie wierzyciela hipotecznego z nieruchomości następuje według przepisów o sądowym postępowaniu egzekucyjnym, chyba że z nieruchomości dłużnika jest prowadzona egzekucja przez administracyjny organ egzekucyjny, co w rozpatrywanej sprawie nie miało miejsca.

Skoro w sprawie ustalono, że wierzytelność zabezpieczona hipoteką nie wygasła, a zatem wbrew twierdzeniom strony pozwanej nie doszło również do wygaśnięcia hipoteki, Sąd Okręgowy zasądził od pozwanej na rzecz powódki dochodzona w pozwie kwotę 1.710.099,55 zł z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej jako dłużnika rzeczowego do wartości nieruchomości, na której ustanowiono hipotekę zabezpieczającą wierzytelność powódki.

Jednocześnie Sąd Okręgowy, wobec uwzględnienia w całości powództwa, zasądził na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 7 i § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu od pozwanej jako przegrywającej proces na rzecz powódki sumę 93.082 zł, na którą złożyła się opłata sądowa od pozwu w wysokości 68.568 zł, opłata sądowa od zażalenia w wysokości 13.714 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powódki będącego adwokatem w wysokości 7.200 zł za reprezentowanie powódki przed Sądem I instancji oraz wynagrodzenie pełnomocnika powódki w wysokości 3.600 zł za reprezentowanie powódki w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach.

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana, która wniosła o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Pozwana zarzuciła:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 roku o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz zmianie niektórych innych ustaw w zw. z art. III u.k.w.h., poprzez wadliwe przyjęcie, iż hipoteka wpisana na podstawie nieostatecznej decyzji jest hipoteką zwykłą;

2. naruszenia prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. w zw. z art. 71 u.k.w.h. oraz w zw. z art. 10 ust. 1 noweli, tj. poprzez naruszenie przez sąd reguły ciężaru dowodu polegające na zwolnieniu powódki od ciężaru wykazania istnienia i wysokości dochodzonej przez nią wierzytelności oraz bezzasadnym przerzuceniem na pozwaną ciężaru dowodu wykazania, że decyzja będąca podstawą wpisu hipoteki nie zyskała przymiotu ostateczności;
3. nierozpoznanie istoty sprawy oraz naruszenie prawa materialnego, tj. art. 10 ust. 1 u.k.w.h. w brzmieniu obecnie obowiązującym, polegające na uchyleniu się przez Sąd I instancji od oceny, czy hipoteka wpisana na podstawie nieostatecznej decyzji jest hipoteką zwykłą czy kaucyjną;
4. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65 ust. 1 u.k.w.h. w brzmieniu obecnie obowiązującym, poprzez jego wadliwe zastosowanie prowadzące do ustalenia odpowiedzialności pozwanej całym majątkiem z ograniczeniem do wartości nieruchomości;
5. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów prowadzące do uznania za wykazane istnienia i wysokości wierzytelności zabezpieczonej hipoteką;
6. naruszenia prawa materialnego, tj. art. 353 § 1 k.c. poprzez wadliwe przyjęcie istnienia w polskim systemie prawnym dopuszczalności nieakcesoryjnej odpowiedzialności dłużnika rzeczowego.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelację pozwanej należy uznać za uzasadnioną.

Wbrew jednak zarzutom apelacji, okoliczności faktyczne sprawy nie są sporne między stronami, a Sąd Okręgowy nie dopuścił się żadnej sprzeczności pomiędzy treścią materiału dowodowego a poczynionymi ustaleniami. Nie sposób mu także zarzucić naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. tym bardziej, że w zakresie, w którym pozwana w ogóle postawiła ten zarzut, okoliczności te nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy za własne.

Zarzuty pozwanej sprowadzają się do dwóch zasadniczych kwestii, mianowicie podważania rodzaju hipoteki, co miałyby wpływ na zakres i ciężar dowodu odnośnie wysokości wierzytelności, oraz naruszenia zasady akcesoryjności zabezpieczenia rzeczowego. Sąd Apelacyjny przychylił się do drugiego z zarzutów i uznał, że doszło do wygaśnięcia hipoteki, co z kolei spowodowało bezprzedmiotowość badania wysokości wierzytelności hipotecznej.

Przepis art. 94 ustawy o księgach wieczystych i hipotece (bez względu na powoływane nowelizacje tej ustawy) wprowadził zasadę akcesoryjności. Wygaśnięcie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką pociąga za sobą wygaśnięcie hipoteki. Istotą zatem sporu było określenie, czy doszło do wygaśnięcia wierzytelności dłużnika osobistego, czyli Zakładów (...) Spółki Akcyjnej w G.. Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż wygaśnięcie zobowiązania podatkowego może nastąpić wyłącznie na podstawie ustawy Ordynacji podatkowej, a ponieważ nie zawiera ona szczegółowego unormowania w kwestii utraty bytu prawnego dłużnika osobistego będącego osobą prawną, to decyzja o umorzeniu takiego zobowiązania zależy od woli organu podatkowego. Z koncepcją tą jednak nie można się pogodzić.

Aksesoryjność hipoteki oznacza, że jej los jest uzależniony od losu wierzytelności, którą zabezpiecza. Nie ulega wątpliwości, iż w niniejszej sprawie jedynym dłużnikiem osobistym były Zakłady (...) Spółka Akcyjnej w G., a wierzytelność dochodzona niniejszym pozwem nigdy nie obciążała pozwanej spółkę. Bezsporne też było, że dłużnik osobisty utracił byt prawny i nie nastąpiło żadne następstwo prawne, co oznacza, że nie istnieje żaden dłużnik osobisty z tego tytułu. Ponieważ samo istnienie wierzytelności jest związane z możliwością żądania świadczenia od określonego podmiotu, czyli od istnienia dłużnika. Z chwilą prawomocnego wykreślenia spółki z rejestru sądowego traci ona osobowość prawną, a tym samym zdolność prawną, co oznacza, że nie może być ona podmiotem praw lub obowiązków. Z chwilą prawomocnego wykreślenia spółki z rejestru sądowego przestają istnieć prawa i obowiązki spółki, gdyż

wykreślenie takie ma charakter konstytutywny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2008 r., sygn. akt I CSK 204/08).

„Nieistnienie dłużnika osobistego prowadzi do wygaśnięcia wierzytelności. Wierzytelność oznacza bowiem prawo do żądania przez wierzyciela określonego świadczenia od określonego dłużnika. Skoro zatem, wobec utraty bytu prawnego dłużnika i istnienia prawomocnego wyroku ustalającego, że jego następcą prawny nie ponosi z tego tytułu odpowiedzialności, nie ma dłużnika osobistego, to wierzytelność zabezpieczona hipoteką wygasła, a skutkiem tego jest wygaśnięcie zabezpieczających tę wierzytelność hipotek przymusowych.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008 r., sygn. akt III CSK 112/08).

Wyrażony przez Sąd Najwyższy pogląd akceptuje Sąd Apelacyjny, a konsekwencją jego przyjęcia było stwierdzenie, że roszczenie powódki podlegało oddaleniu. Wobec tego zaskarżony wyrok zmieniono na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

Zmianie uległo także orzeczenie o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego i zgodnie z regułą wynikającą z art. 98 k.p.c. zasądzono je od strony powodowej jako przegrywającej na rzecz strony pozwanej. Na jedyny koszt poniesiony przez pozwaną złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 7.217 zł.

Na tej samej podstawie orzeczono o kosztach postępowania apelacyjnego, z tym, że koszty poniesione przez pozwaną w tym postępowaniu wyniosły 5.400 zł (wynagrodzenie pełnomocnika).

Wobec tego, że pozwana została zwolniona od opłaty od apelacji w wysokości 85.505 zł, a powódka proces przegrała, Sąd Apelacyjny, na mocy art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazał pobrać od powódki koszty sądowe, od uiszczenia których pozwana była zwolniona.